

[Wilhelm.]

ikke sket, og det går heller ikke med ord alene.

På en måde vil jeg nok sige, at der kunne være behov for en tydeliggørelse, men det er jo ikke den slags tydeliggørelse, der er spillet op til. Jeg nævnte i første runde forudsætningerne for straffelovens § 260, det forarbejde, der blev gjort, og hvorfor man ifølge betænkningen fra 1917, side 218-20, trak den mere almene bestemmelse, som ville have kriminaliseret f. eks. fysisk blokade og forskellige andre af de midler, der er benyttet i arbejdskampe, tilbage i andenudgaven, i tredjeudgaven af forslaget og dernæst i den faktisk besluttede formulering af § 260. Det var, fordi man ikke ønskede at kriminalisere de hævdvundne aktionsmuligheder, som lønarbejderne allerede dengang havde.

Jeg har demonstreret, hvordan man har levet med den lov i årtier, man har haft i hundredvis af blokader, og der findes ikke ét tilfælde — stadig væk med forbehold for de allerseneste år, som ikke har været med i de annaler, jeg har kigget på i den forbindelse — i de første 30 år, den lov eksisterede, og hvor der var alle arbejdskampene op gennem 1930'erne, der findes ikke ét tilfælde, hvor man har kunnet drage aktionerende lønarbejdere strafferetligt til ansvar i henhold til straffelovens § 260 eller nogen som helst anden paragraf i straffeloven. Og alligevel tilstræber man en tydeliggørelse, der går i retning af indskrænkninger, som går i retning af, at Bækkelund måske skulle have været ulovlig, at Info-aktionen måske skulle have været ulovlig. Når jeg siger, at der godt kunne være behov for en tydeliggørelse, så er det en anden vej. Der er noget, der tyder på, at politimesteren på Frederiksberg kunne have behov for en tydeliggørelse, der klart og tydeligt fortalte ham, under hvilke forudsætninger denne lov blev vedtaget for mange år siden. Hvad var det for paragraffer, hvad var det for formuleringer, der faldt væk under handlingerne med den udtrykkelige begrundelse, at man ikke ville gribe ind i hævdvundne rettigheder for arbejdskampe? Det kunne der være behov for en tydeliggørelse af, men det er næppe den, vi skal vente fra regeringen, fra justitsministeren, desværre. Endelig vil jeg gerne takke hr. Hjortnæs

og især fru Nathalie Lind for den juridiske citatkrig, de har ført heroppefra i dag. Jeg synes, den har været så nyttig, og ikke mindst hvis den ville blive citeret flittigt i presse, radio og tv. Den har været så nyttig, at vi fra VS' side meget gerne skulle afstå permanent tid hver uge her i folketinget til, at hr. Hjortnæs og fru Nathalie Lind kunne føre en sådan juridisk citatkrig.

Når man har prøvet gennem flere år som led i den politiske kamp, der finder sted, at vise, hvad det er for dybt reaktionære og subjektive synspunkter, som man ved borgerlige universiteter ophøjer til objektive videnskabelige sandheder, og ved, hvor svært det kan være at trænge igennem med den slags bevisførelse, så må man sige, at der er gjort et nyttigt og godt stykke arbejde af hr. Hjortnæs og fru Nathalie Lind her i dag. Jeg tror, der skal mange måneders arbejde for kritiske studenter og andre til for at give en så fin dokumentation for, hvad det er for reaktionære og subjektive synspunkter, som man i årtier har præmieret ved det juridiske fakultet på Københavns universitet.

Arbejdsministeren (Erling Dinesen):

Jeg har lige et par bemærkninger til fru Nathalie Lind, som påstod, at det, jeg havde anført i mit indlæg, ikke var korrekt. Det mener jeg ikke der kan være nogen tvivl om at det er. Der står i bemærkningerne til venstres forslag til folketingsbeslutning:

„I Norge er borgernes organisationsfrihed beskyttet i såvel positiv som negativ henseende efter almindelige retsgrundsætninger, hvorfor eksklusivaftaler, der indskrænker denne organisationsfrihed, er retsstridige og derfor uforbindende og ugyldige.“

Jeg går ud fra, at når de er retsstridige, er de også ulovlige, men måske ikke strafbare.

Jeg har her et par sider også af professor Kristen Andersens lærebog udgivet i 1967, og jeg vil lige her minde om side 151 og side 152, hvor han skriver om den hovedaftale, som gælder mellem arbejdsmarkedets parter i Norge, og hvor han går ind på nogle af de problemer. Han skriver på side 152 efter en omtale af de regler, der i øvrigt gælder:

„Det er dog juridisk sett intet i veien for, at arbeidsgiverne gjennom avtale forplikter seg til eksklusivt å holde seg til arbeids-